

Anders Arhammar

Det blir lite tid över

Det är sommar. Det blir lite tid över. Och sådan tid brukar de flesta använda till att byta träpanel på huset, måla trädgårdsmöbler, tapetsera om i köket, gräva stora gropar och sedan fylla igen dem. Jag vill också vara som de flesta. Så jag klär mig i overall, plockar fram värsta kofoten och en sekator, beredd att slå ihjäl lite tid. Men så sätter jag på radion, och märker att mitt fokus inte direkt ligger på kofotsnivå, om man säger. Jag kommer aldrig igång.

Det är för mycket prat på radion. I vanliga fall reagerar jag inte på vad som berättas, hör bara nåt malande och så musik och så malning och musik. Men nu är det inte som vanligt. Det är sommar. Det blir lite tid över.

Malningen går igenom stressbruset och blir till ord, meningar. Och jag hör en röst i radion som säger "jag smög mig nyss fram till fönstret och såg att solen lyste ute". Där förstörs min kofotsdag. Vad menar hon?

Varför smyger en radiopratare fram till fönstret? Får hon inte gå dit? Är hon rädd att skrämman solen? Är hon rädd att lyssnarna ska se att hon inte sitter vid mikrofonen? Har hon lyhörda grannar som jobbar sent och sover länge?

En mig närstående säger att jag inte ska tänka så mycket på sänt, det är bara ett sätt att uttrycka sig och jag borde använda sekatoren istället.

Sen blir det musik och sen säger radioprataren att hon känner "badvatten som sin egen ficka".

Vadå känna nåt som sin egen ficka? Jag kände i min nyligen, så där ordentligt. Och jag kan meddela att det var totalt okänd terräng, jag gick rejält vilse. Neråt gick det bra, ungefär som förväntat, men åt sidorna! Där fanns det veck och gropar som säkert aldrig tidigare fått besök, det fanns ludd, det fanns barr och det fanns en tioöring som jag skrev om redan 1967 då den ramlade från ett tak och 1998 när den låg på golvet i ett tomt ostädad rum i riksdagen. Hmmm.

Hade jag känt badvattnet som min egen ficka, hade jag drunknat.

Jag tar ett tag om sekatoren, när jag ändå är i fickan och letar. Då berättar radiorösten om EM i simning där di svenske tagit ännu ett guld i fjärlssim eller var det bröstsim.

Plötsligt framstår det hela som rätt löjligt, särskilt med ett friidrottsem i sikte. Varför har man fyra olika samsätt?

Tänk om man hade fyra olika springsätt. 100 meter springa med ryggen mot mål, 100 meter frispring, 100 meter där armarna måste vara över midjan hela tiden och benen inte får lyftas över knähöjd samt 100 meter silly walk. Tre framåt, ett koacksteg och jämfota innan nästa tre framåt. Det går lite långsammare och motsvarar väl snarast bröstsim.

Där tar även sekatördagen slut, jag sätter mig i hängmattan, slår kofoten i huvudet på en geting och nynnlar med i Shakiras senaste.

Det är sommar. Det blir lite tid över.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korthis-Nordén Staffanstorp
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hågersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Suzanne Ahlkvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Elsesmarie Bjellqvist

Revisorer

Jan Nyström, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare

Reino Leino
Ove Olsson

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt
Johanna Nilsson

Ersättare

Annika Gigel
Carina Bönström
Charlotte Norlén